

פורים חט"ז שיחה ג'

"פירשו ממנו מקצת סנהדרין", מפני שהתעסק בצרכי ציבור. "פירשו" ולא חלקו עליו, מפני שידעו שאופן הלימוד של שמרדכי הוא כתלמוד ירושלמי – ש"תורתם מתברכת" – ולכן עבור מרדכי הרי זה הנהגה נכונה.

על הפסוק "ורצוי לרוב אחיו" איתא בגמרא (מגילה טז, ב): "לרוב אחיו ולא לכל אחיו מלמד שפירשו ממנו מקצת סנהדרין". והנה, סברת מקצת סנהדרין היה שאף שעל מרדכי לעסוק בצרכי הרבים מכל מקום אינו יכול להיות חלק מהסנהדרין. אך לפי זה צריך להבין מדוע פירשו ממנו רק מקצת סנהדרין?

והביאור: בהקדים הלשון "פירשו" ולא חלקו עליו וכיוצא בזה. שהפירוש הוא שהם ידעו שעבור מרדכי זהו דרך נכונה, אך לא בשבילם, וזהו "פירשו ממנו" – שהם לא התעסקו בעבודה זו אך לא חלקו עליו.

והביאור בהקדים סיפור הראגאטשאווער, שביאר שאיתא בבבלי בנוגע לחסידים הראשונים "מתוך שחסידים הם תורתם משתמרת", ובירושלמי נאמר "היתה ברכה ניתנת בתורתם". זאת אומרת שלא רק שלא שכחו מה שלמדו (כהבבלי) אלא שבזמן מועט היו יכולים ללמוד הרבה יותר מכפי הטבע. (ומתאים לאופן הלימוד דהירושלמי, ללא אריכות השקו"ט, שבאים מיד להמסקנא).

ולכן מקצת הסנהדרין שלימודם היה כהבבלי, פרשו ממנו כי אי אפשר להיות בסנהדרין אם הוא רק אינו שוכח את מה שלמד כבר. משא"כ מרדכי ורוב הסנהדרין היה אופן הלימוד שלהם כתלמוד ירושלמי. ולכן לא פירשו ממנו.

אך אף על פי כן ישנה מעלה בלימוד התורה ללא ענינים אחרים, ולכן ממשיכה הגמרא "גדולה תלמוד תורה יותר מהצלת נפשות", שלכן אף ש"תורתו מתברכת" מכל מקום "מעיקרא נימנה בתר ד' ולבסוף בתר ה'".

וההוראה: שצריך לוותר על שלימות שלו בשביל הצלת נפשות ברוחניות, להיות "דורש טוב לעמו ודובר שלום לכל זרעו".